

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069543072/facsimile.pdf> (tilgået 30. november 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Mine Børn, især den lille Fredrik, var min eneste Glæde og Opmunt-ring. Disse Uskyldige, Pligt og Skaansel vare nu de eneste Baand der bandt mig til deres Moder.

Det var paa sjette Aar siden jeg forlod min Onkels Huus, da jeg en smuk Aften først i August vilde gaae min daglige Gang ud til Chris-tianshavn, og tog Veien over Langebro. Den milde, varme Aften, den køjelige Luftning fra Søen, det stille Hav, belyst af den nedgaaen-de Sol, det muntre Syn af de mange Baade, som med hvide Seil og raske Sofolk i røde uldne Troier glede hen ad den stille, blaae Vandfla-de, virkede opmuntrende paa mit af Bekymring som oftest sløvede Sind. En glad Anelse ligesom hviskede til mig i den friske Sovind. Med Eet bemærkede jeg noget foran mig et Selskab af tre Personer: en velklædt Herre, der førte en, som det syntes, aldrende, tættilsøret Dame, og ved Siden af denne et ungt Fruentimmer, hvis Figur og Klædedragt tildrog sig min Opmærksomhed. Der var Noget i hendes Skabning der var ualmindeligt og erindrede om de Former, vi beundre hos Antikerne; hendes Kjole var saa skinnende hvid, at den syntes at lyse med en egen fra den selv udgaaende Glands. Hun bar over den et kostbart, broget Shawl, som hun, da Veiret var varmt, havde ladet falde ned over den ene Skulder, saa det dannede som et Gevant, og viiste saaledes den ene Side af en sneehvid Hals, som for-høiedes af en lille sort Haarlok, der stjal sig frem under den simple, kun med et grønt Baand prydede Straahat. Det var saalænge siden at nogen qvindelig Skabning havde interesseret mig i mindste Maade, at jeg maatte lee af mig selv, over den Følelse, hvormed jeg fulgte denne Ubekjendtes Spoer. – Ved Enden af Broen mødte det forudi-lende Selskab et Optrin der standsede baade det og mig: En Arbeids-mand sad paa et Stykke Tømmer nær ved Broen, og saae ned paa Jor-den, som øra han søgte mellem Stenene, idet han vendte Ryggen til en halvvoxen Dreng, der med lydelig Graad omfavnede en hvid Puddelhund, som bar et Stykke Toug om Halsen, og havde, som det syntes, været ude at svømme, da Vandet strømmevis flød ned ad den. Drengen henvendte sig til den omtalte Mand og sagde hulkende: »O! Fader! vær dog barmhjertig! Du seer, Vorherre vil spare Caro's Liv.« – »Sludder har vi nok af,« svarede Manden tørt. Den ældre Dame vendte sig til Drengen, og spurgte om Grunden til hans Sorg; og han for-talte nu, at hans Fader, som der sad, havde kastet Hunden ud, med en Steen om Halsen, for at drukne den, men at Stenen var løsnat ved